

D ů v o d y:

Ustanovením druhého odstavce § 2 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. byli obecní úředníci, ustanovení ve smyslu tohoto zákona, prohlášeni za úředníky veřejné a právě tento veřejnoprávní jejich poměr byl zákonodárci důvodem ke změně § 40 dřívějšího zákona čís. 35/1908 z. zák. v ten způsob, že byly stolicím samosprávným přikázány k rozhodnutí veškeré spory ze služebních poměrů úředníků, tedy i spory, jež podle § 40 zákona čís. 35/1908 z. zák. byly ještě vyhrazeny řádným soudům. Velící předpis § 40 zákona čís. 443/1919 nebyl dotčen ani ustanovením § 41 třetí odstavec zákona, které vyhrazuje obecním úředníkům, ustanoveným ještě před platností tohoto zákona zvláštní výhody, přiznané jim služební smlouvou, poněvadž tato výhrada týká se jen majetkově-právních výhod, získaných služební smlouvou, proti zákonné úpravě služebních platů, výslužného a zaopatřovacích platů (§ 19 zákona), což zdůrazněno výslovně ve zprávě ústavního výboru Národního shromáždění k dotčenému zákonu tisk 1362 z roku 1919, v níž se při § 41 uvádí, že jeho odstavec třetí souvisí se změnami v § 19 a znamená též výhodu pro staré úředníky. Mýlný jest tudíž právní názor napadeného usnesení, jež právě z předpisu § 41 třetí odstavec zákona čís. 443/1919 dovozuje, že případný spor o náhradu škody navrhovatele jako definitivního obecního úředníka s městskou obcí z jeho služebního poměru bylo by rozhodovati řádným soudům. Nesejde ani na tom, že navrhovatel jest činný v průmyslovém podniku obce, poněvadž tím se nic nemění na jeho veřejnoprávním poměru služebním, z něhož své nároky proti obci odvozuje a pro něž zajištění důkazů návrhem se domáhá. Nerozhoduje ani, že se ve služební smlouvě ze dne 12. ledna 1913 obě strany podrobily příslušnosti okresního soudu v D., poněvadž v této době takové spory patřily na pořad práva a nový předpis § 40 zákona čís. 443/1919 má ráz veřejnoprávní. Je-li však pro takové spory vyloučen pořad práva, nemohou řádné soudy provést ani zajištění důkazů, poněvadž předpisy § 384 a násl. c. ř. s. platí jen pro zajištění důkazů k rozepřím v občanských věcech soukromoprávních (srov. v § 384 první odstavec slova: »v každém období rozepře a ještě i před jejím počátkem« a čl. I uvoz. z. k j. n. a § 1 j. n.).

Čís. 10694.

Nabyvatel nemovitosti jest chráněn v důvěře v pozemkovou knihu (§ 1500 obč. zák.) i co do práv nezapsaných do pozemkové knihy, jež nebyla ještě vydržena v době, kdy nabyt nemovitosti.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1931, Rv I 886/30).

Žalobci domáhali se proti žalované, by bylo uznáno právem, že žalované nepřísluší právo stezky přes pozemek žalobcův č. kat. 409. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Dovolání mylně vykládá § 1500 obč. zák., doličujíc, že tento předpis předpokládá, by věcné právo v knize pozemkové nezapsané, bylo vydrženo již v době, kdy nový vlastník nabytí nemovitost, důvěruje v obsah pozemkové knihy. Ustanovení § 1500 obč. zák. chrání vůbec důvěru v knihy veřejné; proti novému nabyvateli nemovitosti nemohou býti uplatněna práva k nemovitosti, o jichž výkonu v době nabytí nevěděl a při náležité obezřetnosti vědět nemusel. Nesejde na tom, zda v době nabytí nemovitosti novým vlastním již čas vydržecí uplynul, čili nic. § 1500 obč. zák. slovy »právo vydržením neb promlčením nabyté« zdůrazňuje hlavní způsob nabytí takového práva, nestanoví však, že právo takové musí býti již vydrženo nebo promlčeno v době, kdy důvěrou chráněný vlastník nemovitosti nabyt. Dovolací soud jest v souzené věci vázán zjištěními nižších soudů, že nebylo prokázáno, že žalobci v době nabytí pozemku č. kat. 409 o výkonu služebnosti chůze žalovanou po pozemku tomto věděli, že při kupu byli prodávajícím ujištění, že pozemek jest prost břemen, a ve sporu nebyly ani tvrzeny skutkové okolnosti k doličení, že žalobci výkon chůze žalovanou již při nabytí pozemku seznati museli, kdyby byli zachovali obvyklou míru obezřetnosti. Dovolání ani v tomto směru rozsudek odvolacího soudu ne napadá, nýbrž snaží se jen doličiti, že žalobci nemohou se dovolávati předpisu § 1500 obč. zák., poněvadž žalovaná v době, kdy žalobci pozemku č. kat. 409 nabyli, ještě služebnost chůze jako právo vydržené neměla. Nabyli-li však žalobci pozemku č. kat. 409 v roce 1906 za předpokladů § 1500 obč. zák., že totiž o výkonu chůze žalovanou nevěděli a vědět nemuseli, nemůže žalovaná proti nim uplatnit ani zjištěný víceletý nepřetržitý svůj výkon chůze do doby nabytí pozemku v roce 1906, ježto i proti němu jsou žalobci chráněni důvěrou ve veřejnou knihu pozemkovou ve smyslu § 1500 obč. zák. a od této doby do dne žaloby neuplynula třicetiletá doba vydržecí, nehledíc ani k tomu, zda byla zákazem přerušena.

Čís. 10695.

Rejstříkovému soudci nepřísluší rozhodovati o sporné otázce, zda jest pokládati členy dozorčí rady společenstva za vystouplé nebo za vzdavší se této funkce.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1931, R II 65/31).

Na mimořádné valné hromadě družstva ze dne 4. listopadu 1928 byli vyloučeni usnesením valné hromady členové družstva Jan P., Karel Sch. a Jan C. Jejich stížnosti proti tomuto usnesení valné hromady byly usnesením prvního soudu ze dne 21. května 1929 zamítnuty a zamítnut i rozklad do tohoto usnesení podaný dne 2. června 1929. Podáním ze dne 29. září 1930 stěžovalo si představenstvo, že nebylo při výslechu